

In het vorige 'dagboek van een missie' schreven we over het contact met de lokale bevolking en onze werkzaamheden, deze keer willen we jullie wat meer vertellen over ons thuisfront en het gemis van familie en vrienden.

Dit is de laatste keer dat we meelesen in het dagboek van Wendy. Dat hebben we met veel plezier en interesse gedaan. We wensen Wendy en Willem veel zegen in hun werk in Soedan. (Redactie)

Niet te missen!

Dagboek van een missie IV

zitten, ergens aan de kust, genietend van Nederlands bruin brood met verse kaas en koude melk, omgeven door rust en prachtige natuur. M'n gedachten brachten me ook naar onze vrienden, familie en gemeente en weer realiseerde ik me hoe enorm gezegend we eigenlijk zijn. Zoveel mensen om je heen, die aan je denken, voor je bidden en voor je klaarstaan.

Ik bedacht me opnieuw hoe ons leven in een korte tijd veranderd is. Hoe God in ons bezig is geweest de afgelopen periode. Hoe Hij ons aan het vormen is op Zijn manier en op Zijn tijd. Hij wil ons maken zoals Hij ons bedoeld heeft. En dan beseft ik me ook weer waarom we hier zijn, in Zuid Soedan, waar de nood ongekend hoog is en zeer waarschijnlijk nog lang hoog zal blijven.

Je weet dat je dit land niet meteen kunt veranderen, maar ik zou zo graag willen dat de mensen goede scholing krijgen en bijvoorbeeld meer met landbouw zouden doen. Op sommige plaatsen is de grond namelijk enorm rijk. Je zou willen dat de spanningen rondom de oorlog weg komen te vallen en dat er echte vrede komt. Hoe zou het zijn als de vele miljoenen dollars aan olieopbrengsten eerlijk verdeeld zouden worden en mensen niet meer hoeven te bedelen voor een stukje brood?

Wendy van Amerongen
Medair

Augustus 2007 - Gemis

Ik wil beginnen met een verhaal dat Willem op onze website plaatste toen ik (Wendy) in Renk (negen uur met de boot vanaf onze basis in Malakal) aan het werk was en hij in Malakal.

Eén van de voordelen van het regenseizoen is dat de temperatuur vrij aangenaam is. Dat maakt het mogelijk om eens lekker uit te slapen. Zo ook vanochtend. Ik werd wakker rond half negen. Het bed naast me was leeg want Wendy is twee weken (samen met het Emergency Response Team) in Renk. Ik bedacht me hoe het haar momenteel zou vergaan en merkte van binnen een gemis. We zijn nu ongeveer zeven maanden in Soedan en in mijn gedachten ging ik terug naar Nederland. Ik zag ons al op een terrasje

Diep van binnen is dit een grote wens, maar diep van binnen weet ik ook dat dit de komende jaren een wens zal blijven en geen realiteit zal worden. Dan kijk ik naar dit meisje (zie foto), een foto die Wendy in Renk heeft gemaakt. Een klein kind dat haar ouders is kwijtgeraakt, honger heeft en schreeuwt om liefde en aandacht. Een kind dat in een kamp leeft met 9000 andere mensen die hun huizen zijn kwijtgeraakt. Een kamp dat slechts dertien latrines heeft.

Het maakt het gemis (waar ik in het begin over sprak) er niet minder om, maar het laat me wel weer heel diep beseffen waarom ik hier ben.

September

En als ik dat verhaal zo terug lees, dan voel ik (Wendy) precies hetzelfde. Aan de ene kant mis je je vrienden en familie enorm. Ik mis m'n vader en moeder, m'n schoonouders, m'n broers en zus, m'n vrienden en hun zoon. Ik mis het dat je niet even gewoon gezellig met ze kunt bijkletsen onder het genot van een kopje thee. Ik mis de bijzondere gebeurtenissen, zoals de geboorte van Nathan (de zoon van onze vrienden), verjaardagen, maar ik mis het ook om er te kunnen zijn als iemand ziek is. Dat laatste is zo naar, als je er dan niet bij kan zijn. Over de mail contact hebben, (begrijp ons niet verkeerd - we voelen ons al enorm gezegend dat dat kan!) is dan toch heel anders. Dat is de ene kant...

Maar aan de andere kant beseffen we dan ook weer waarom we hier zijn en dat God ons hier gebracht heeft! Dan weten we dat we op dit moment gewoon hier horen. Het scheelt dat het bij ons, ondanks de moeilijke momenten die we ook kennen, gewoon ook heel goed gaat. Dat we hier ook een familie hebben, een "Medair familie". En we hebben elkaar... dat scheelt enorm!

Oktober

En... wij hebben dan misschien de stap gezet om weg te gaan met Medair, om dáár te helpen waar de mensen

het zo hard nodig hebben. Maar hoe zouden we het doen zonder alle support die we krijgen? Het is zo fijn om te weten dat we dit absoluut niet alleen hoeven doen! We zijn zo blij met alle support! We kunnen de mensen die achter ons staan niet genoeg bedanken... **BEDANKT!** Weet ook hoe belangrijk dat is voor mensen in de zending - het thuisfront is een onmisbare schakel van God ter bemoediging! Onze ouders die voor ons bidden, achter ons staan, ons zo ver weg laten gaan (met tegenzin, maar in het vertrouwen dat we Gods weg gaan...), de TFC die samen komt, voor ons bidt, voor ons klaar staat in geval we dingen of hulp nodig hebben en aan ons denkt, de gemeente die achter ons staat, alle vrienden en familie die voor ons bidden, kaartjes sturen, de mailtjes met bemoedigende woorden die we ontvangen, de opslagruimte die we van een oom voor onze spulletjes mogen gebruiken, de berichtjes in ons gastenboek, het vrijwilligerswerk wat spontaan voor Medair wordt gedaan, het enthousiasme wat in andere gemeentes wordt gewekt, onze Medair-collega's in Nederland en Zwitserland die ons bemoedigen en met ons meedenken en alle andere dingen die we nog vergeten zijn! Het is fantastisch om dit zo "samen" te mogen doen! In februari gaan we vier weken terug naar Nederland voor een "contract-break". Wat zullen we ten volle genieten van datgene wat we hebben moeten missen...

